

Ha a címre valaki felkapja a fejét, megnyugtatom: nem történt semmi baj velem. Csupán egy beszélgetés utórezgéseiként ragadtam billentyűzetet: nem a Brian életéből ismert jelenet ([Mit adtak a rómaiak?](#)

) adott ihletet, s nem is ittam pálinkát közben. Sem cujkát. Vegyük sorjában, hogy mi tetszik – ez lehet fontossági sorrend is. Általánosítani nyilván nem lehet, szubjektív benyomások, tapasztalatok.

A román film

A [román újhullám filmjeit](#) egyszerűen imádom. Visítva tudok nevetni az olyan alkotásokon, mint a [California Dreamin](#) , az [A fost sau n-a fost?](#) , az [Amintiri din epoca de aur](#)

, s Cristian Mungiu, Corneliu Porumboiu, Cristi Puiu és társaik nemzetközileg is elismert filmrendezők. És nem csak ők, hiszen

[Florin Șerban filmje](#)

is nagyot üt, s sorolhatnám a jobbnál jobb, mai, friss, elgondolkodtató filmeket. Ha Jancsó Miklóst Lucian Pintilie-hez hasonlítjuk, akkor a felsoroltakat méltán tudjuk Fliegaufl Benedek, Török Ferenc, Hajdu Szabolcs fiatal magyar rendezők mellé állítani párhuzamként. Kár, hogy nincs mozi nálunk, habár amikor volt, az utolsó években már nem vetítettek benne új román filmeket – szerencsére itt van az internet, ahol ha nem is mozi-minőségben, de

[bőségesen lehet román filmeket megnézni](#)

. Szóval a mai román film, az egy nagyon jó dolog.

A román foci

Bevallom, gyerekorom óta soha nem szurkolok sem román klubcsapatnak, sem a válogatottnak, sőt mindig ellenük. Kölyökkoromban az akkori diktatúra kirakatcsapatai voltak a menők, ezért elvből, daczból nem, a rendszerváltás után (a mai napig) pedig azért, mert a csapatok [kétes hírű emberek](#) tulajdonában vannak. Viszont azt az optimizmust, újjászületési készséget csak irigyelni tudom, amivel a románok a foci iránt viseltetnek. Magyarország még mindig nem heverte ki a nyolcvanas évek végének sokkját a futballban, de Románia a kilencvenes években elért néhány – egyébként korántsem világraszóló, csak jó – eredmény elérése után hiába esett vissza oda, ahová tartozik egyébként.

[Hiába kapnak ki néha megalázó módon](#)

, minden válogatott mérkőzést, minden bajnoki rangadót olyan szinten tudnak eladni és felvezetni, hogy néha érzem, hogy megáll az eszem. A „meciul secolului”, „meciul meciurilor” kifejezések nevetetésre készítenek, de azt is sugallják, hogy minden meccset a lehető legfontosabbnak tartanak, mert ezek a médialufik bizony nagyon sok nézőt vonzanak a stadionokba és a képernyők elé, az egyébként pocsék színvonalú meccsekre. Ezt azért lehet irigyelni tőlük.

A román kaja

Szégyen, nem szégyen, én szeretem a miccset. Jó, tudom, hogy nem feltétlenül román eredetű, de hogy itt van a legnagyobb kultúrája, az biztos. Királyhágón nem veszem meg elvből, viszont idehaza szoktam venni és sütögetni. Egyik kedvenc gasztro-rovatom azt írja, hogy a román kamionsofőrök szerint [az igazi miccshúsból a kóborkutya zamata nélkülözhetetlen](#), de ez persze vicc. Ha az ízesítés nagyon el van találva, akkor felőlem az is lehet benne. Úgysem érezzük. A miccs ízében viszont van valami határozottan román és balkáni, ami egyszerre tragikus és vicces. Egyébként meg a puliszkát is nagyon szeretem.

A román zene

Kövezzetek meg, de a Vama (illetve elődje, a [Vama Veche](#)), a [Zdob și Zdub](#), a [Sarmalele Reci](#)

szerintem kiváló zenekarok – s sorolhatnék még pár olyant, akik a pop-rockzenében letettek az asztalra valami olyant, amire te is felkapod a fejedet, műfajtól függetlenül. Sajnos nyugatra nem az ilyenek jutnak el, hanem a puttyogós mű-műfaj darabjai, de arrafele érdekes módon újabban a román zenét úgy nyelik, mint kacska a nokedlit.

A román csaj

Bevallom, egy volt, valamikor a kilencvenes években – nem a nyelv, hanem a távolság szakított

végül el, de tapasztalatnak nagyon jó volt. Meg hát az a rámenősség, hogy anélkül, hogy ismertem volna, elém állt és azt mondta, hogy akkor most pont én és pont neki. Hát mit mondjak, nem tudtam ellenállni... Persze – valószínűleg - nem minden román lány ilyen, meg hát a magyarok között is vannak ilyenek, de ez pont akkor és pont ott nagyon megragadott. Hát így.

A román optimizmus

Akár egy [köcsög román politikusról](#) beszélünk, akár egy [köcsög román piknikezőről](#), nekem valahogy minden többségről az a számunkra megfoghatatlan született optimizmus jut eszembe. Bármennyire kapják meg a magukét, mindig képesek valahogy talpra állni és úgy kezelni a bajt, a rosszat, hogy ennél rosszabb nem lehet, nosza, gyerünk, igyunk meg valamit, süssünk miccset. Amíg a magyar kesereg, pesszimizál a jövőjét illetően, siratja a múltját, addig a románok többsége magasról tesz ezekre a dolgokra, nem idegesíti magát.

Szerintetek hogy van ez? Te mit bírsz a románokban?